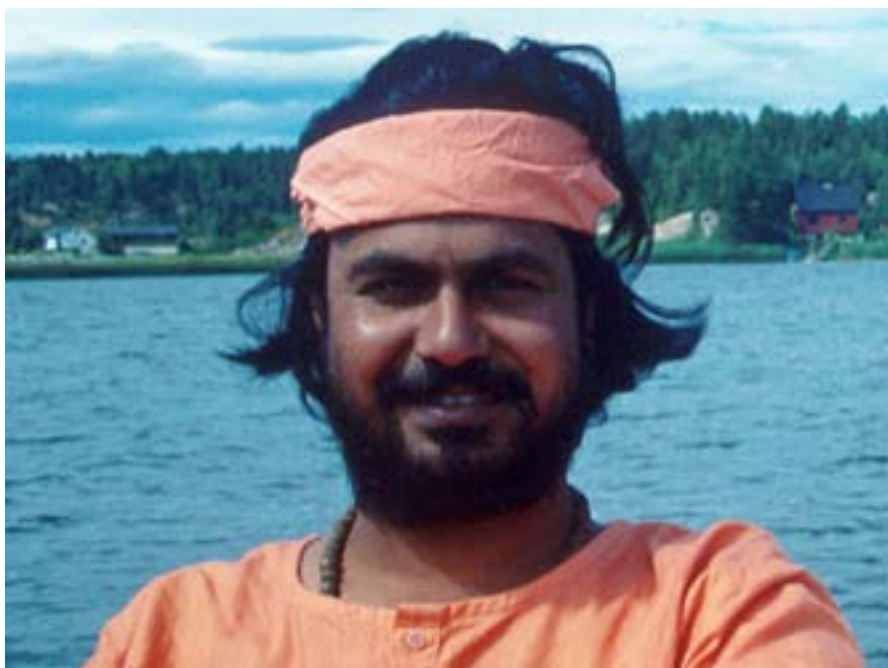

Tronfjellposten

SPESIALUTGAVE Nr. 15

Uke 40 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2021

Swami Paramananda, Vannsjø, Moss, Norge. Foto: Anne Siri Rodum.

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETTERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org

INNHold

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
Første møte med Paramananda
Tripti Ma
Fem dager i Ranchi
Mantra-diksha
Ramakrishna darshan
Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

Tilpasning til Banagram
Livet i Paramananda Mission
Mental kommunikasjon
Reisen til Syd-India
Mahashivaratri og Balyogi-darshan
Malaria og sannyasa
Om-karam
Banagram og Kathmandu
Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
Innenfor Paramanandas aura
Guru kripa
Besøk av venner fra Norge
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
«... slik rishiene puster»
Baul i Himalaya

(4) Samlivet med Paramananda

-Ankomsten til Norge
Paramanandas tilblivelse og livshistorie
Fredsplatået på Tron
Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse
Baul på Tronfjell
«... vi er nesten den samme ...»
På Inter-Rail i Europa
Nord-Norge-tur
Tapt manuskript

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
Tripti Ma kommer til Norge
Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Paramananda kommer igjen til Norge
Piknik på Ganges
Paramananda til Norge for tredje gang
Livskunstkurs ved Savalen
Vanskeligheter og intrigespill

(6) For evig Paramananda

Siste fremtreden i Norge
Budskap og forutsigelser
Paramananda forlater sin fysiske kropp
Stor sorg i Banagram
Splittelse og oppløsning
Paramanandas siste leksjon
Essensiell lære
Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt «Jeg»

Utleddning

Reinkarnasjon og Rishier
Øst og Vest
Vitenskap og åndelighet
«Sjel» og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

SAMLIVET MED PARAMANANDA

Ankomsten til Norge

Vi ankom flyplassen i Moskva tidlig på morgenen, og måtte vente i tre og en halv time før vårt neste fly skulle bringe oss videre til Norge. Dette var første gangen Paramananda reiste med fly og var utenfor Asia. Da vi skulle sjekke inn ved gaten, klarte Aeroflot og flyplasspersonellet i Moskva som vanlig å lage unødvendige problemer. Det oppsto en kaotisk og uoversiktlig situasjon, for av en eller annen uforståelig grunn ville de ha Paramananda med et annet fly enn meg, og det flyet skulle akkurat til å skalke lukene for avgang utenfor en helt annen gate.

Senere forsto jeg at vi til de grader ble offer for deres vanlige politikk med å holde på gjennomreisende så lenge som mulig for å kunne fylle opp alle fly videre, uansett hvor lenge passasjerene måtte vente og uten å informere noen av de reisende om det på forhånd. At Paramananda og jeg reiste sammen, gjorde ingen forskjell for dem. Den mannhaftige dama i skranken, med sin skandaløst dårlige engelsk og lite forekommende oppførsel, nærmest jagde Paramananda ut fra gaten hvor vi sto. Med største vanskelighet hadde jeg til slutt i all hast klart å få en viss oversikt over situasjonen, så gate-nummeret til Paramananda, pekte ut retningen og ba han springe det beste han var god for, mens jeg altså bare måtte stå igjen der og se langt etter ham som beinfløy bortover alt han kunne. Det var ingenting annet jeg kunne gjøre, for det var ikke tid til at jeg først kunne bli med ham og så komme tilbake, og dama i skranken ville på ingen måte ha tillatt det heller. Det var dessuten kommet til flere uniformerte vakter som heller ikke kunne engelsk, tydeligvis med den oppgaven å hjelpe til med å skille oss. Her var det ingen tvang: ville du ikke, så skulle du!

Jeg var derfor hele tiden engstelig for om han hadde klart å komme om bord i flyet, eller om han fremdeles gikk rundt på flyplassen og lette etter riktig gate. At vi brått og uforvarende skulle bli skilt fra hverandre, var en fryktelig situasjon å komme i for en som aldri hadde vært ute og reist før på denne måten og aldri tidligere vært inne på en internasjonal lufthavn, men jeg forsøkte å overbevise meg selv om at min bekymring sikkert var større enn hans.

Senere fortalte han meg en fantastisk historie om det som hadde skjedd med ham etter at han hadde måttet løpe. Han hadde løpt i villrede uten å forstå noe av gate-nummeret eller noen ting, sa han. Men så plutselig var han blitt kontaktet mentalt av en yogi han kjente fra Himalaya. Denne yogien hadde mange *siddhis* eller

overnaturlige krefter og hadde fulgt med oss på reisen på det mentale planet. Han hadde ledet Paramananda til riktig gate og gitt ham beskjed om hva han skulle gjøre, og om hvordan han skulle forholde seg til enhver tid. Så alt hadde gått helt bra, sa Paramananda – det hadde ikke vært noen problemer. Og han la til at det hendte imellom i hans liv at denne yogien kom ham til unnsetning og hjalp ham med rent praktiske ting i denne verden, som han selv var ukjent med.

Det viste seg at det flyet Paramananda satt på, fløy direkte til Oslo, mens det jeg fløy med, tok av litt senere og fløy via Stockholm i Sverige. Paramananda hadde vært den siste som kom om bord på flyet sitt, og det hadde bare stått og ventet på ham. For å få fylt det helt opp måtte de altså ta en som egentlig skulle med et annet fly, mens det flyet jeg reiste med ble stående og vente ekstra for å bli fylt helt opp med passasjerer fra andre fly på samme måte. Overholdelse av diverse tidsskjema og reiseruter så ut til bevisst å bli manipulert med.

Da mitt fly ankom Stockholm og jeg fikk anledning til å ringe hjem til mine foreldre i Norge hvor Paramananda skulle være de første dagene, kunne de til min store lettelse berolige meg med at han allerede hadde kommet dit og var i god behold! Jeg kunne derfor slappe av, og etter hvert ble det heldigvis mulig for meg å hjelpe en enslig kvinne fra Bangladesh med et lite barn som skulle besøke sine slektninger i Oslo, og som også var ute og reiste for første gang i sitt liv. Jeg hjalp henne på samme måte som jeg ellers ville ha hjulpet Paramananda, så den fysiske splittelsen mellom oss hadde ikke vært helt bortkastet likevel.

Paramananda kommer ut i ankomsthallen på Fornebu ved Oslo, for første gang på norsk jord, 11. juli 1989. Foto: Torleif Sund.

2. dag i Norge. Her ved Tronvik på Jeløya ved Moss, på gårdsplassen til Bjørns foreldre – Bjørn, Paramananda og Anne Kristin Seilø Smith. – 12. juli 1989. I bakgrunnen kan gården «Grønli» skimtes, hvor Bjørns mor vokste opp. Foto: Torleif Sund.

Når det gjaldt ankomsten på flyplassen i Oslo, hadde jeg faktisk forutsett at det kunne oppstå vanskeligheter, og jeg hadde ingen lyst til at Paramananda skulle få et ublidt første møte med Norge ved at han kanskje skulle få oppleve ubehageligheter i passkontrollen eller særlig i tollens. Jeg hadde derfor skrevet fra India til min venn i UDI og spurt om han hadde anledning til å møte oss på flyplassen og hjelpe Paramananda om det ble nødvendig. Og han hadde møtt opp og tatt imot Paramananda allerede før alle kontrollene, så det hadde bare vært svært hyggelig og behagelig for Paramananda. Og så hadde Torleif og Anne Siri, samt en annen venn, Anne Kristin, møtt ham i ankomsthallen og kjørt ham de drøye 60 kilometerne til mine foreldre i Moss med bil.

Da jeg omsider kom fram til mine foreldres hus på Jeløya utenfor Moss, hadde Paramananda fått mat og hadde allerede gått til ro på sitt rom i annen etasje for å hvile ut etter strabasene. Det skjedde ganske tidlig på kvelden, men han kom ikke ned til oss andre før vi gikk til ro nærmere midnatt. Da Paramananda etter hvert kom ned, var klokka tre på natta, og alle andre sov. Men norske sommernetter er helt lyse, og han hadde ingen klokke, så han trodde det var blitt langt på dagen og kunne ikke skjønne hvor alle var blitt av. Han tenkte at

dette er Norge, så folk har sikkert dratt på jobben. Så han ble sittende slik alene i stua helt til folk begynte å stå opp flere timer senere. Det ble et ganske komisk første møte for ham med nordisk sommer og lys.

Ellers var noen av førsteinntrykkene han fikk av Norge at alt var veldig grønt og rent («green and clean»), og at folk har god samfunnsforstand («civic sense»). Første dagen etter ankomsten tok vi med Paramananda på en idyllisk båttur på en større innsjø ved Moss (Vannsjø) i båten til min yngre bror Trond, og dagen etter ble det en spasertur langs strandkanten på sørspissen av Jeløya ved Oslofjorden.

Senere samme kveld forlot vi Moss med bil til venner på Kjeller utenfor Oslo, hvor vi overnattet, og fortsatte så neste dag til min eldre søster Kristin og hennes familie på Ringsaker, hvor vi også overnattet. Og dagen etter, lørdag den 15. juli, kjørte vi oppover vakre Gudbrandsdalen, over Venabygdsfjellet med fantastiske Rondane, og så nedover Folldalen til Alvdal. På Shantibu tok Anne Siri imot oss med ferdig middagsmat. Hun hadde reist i forveien med tog dagen før for å kunne ha alt klart til vi kom.

Samme situasjon som forrige bilde ovenfor. Paramananda forklarer at denne typen blomster vokser vilt i Himalaya og kalles «Krishnakrantha». Med tanke på klimaet i Norge hadde Paramananda, rett før avreisen fra Delhi, fått sydd en «alpi», en lang kjortel som ofte brukes av sannyasins og sadhuer i Himalaya. Han fikk sydd en slik også til meg, men det ble aldri til at jeg brukte den.
Foto: Torleif Sund.

Over: Paramananda forteller om frukttrær i Himalaya. Flere av de samme sortene vokser også i Norge. Her med Bjørn, Anne Kristin og Ole Pettersen, Bjørns far, som døde i 2006. Foto: Torleif Sund.
Under: Paramananda, Torleif og Bjørn på båttur på Vannsjø ved Moss. Paramananda var alltid veldig glad i vann i alle former.
Foto: Anne Siri Rodum.

Bjørn og Paramananda sammen i båt på Vannsjø ved Moss, juli 1989. Foto: Anne Siri Rodum.

Over: Paramananda og Bjørn sammen med familien til Bjørns søster, Gaupen, Ringsaker, Hedmark, 14. juli 1989.
Foto: Torleif Sund.

Under: Hos Bjørns søster Kristin og hennes familie på Gaupen, mellom Moelv og Hamar.
Fra venstre: Bjørn, Paramananda, Anne Kristin og Torleif, som var på vei til Shantibu i Alvdal.
Foto: Svein Krogrud.

Bjørn og Paramananda klare for å reise siste etappe til Shantibu i Alvdal, 14. juli 1989. Foto: Torleif Sund.

Fortsettelse følger i neste nummer i neste uke.

